

O dvojakosti, kliše, o Lásce

Úvahy | 4.11.2010 @ 14.40

Na nejvyšší úrovni porozumění světu není žádný dualismus dobra a zla ani jiný systém hodnot, jen blízkost a vzdálenost Bohu. Přísná bipolarita akceptovaného systému hodnot činí z Boha rukojmího ne-boha. Avšak ten, který je, stojí nepodmíněn vnějškem, neboť existence není dvojrozměrná. Způsob Boží sahá za představivost geometrie a mimo fanatismus černobílých pravd.

Proto vím, že diferenciaci dobra a zla není podstatná, láska je. Kriticky důležitá je blízkost a vzdálenost Boha. Kontrast člověku nutí strukturu, láska jako vůle ke změně činí v praxi totéž. Ptáš se proto: K čemu distinkce? Zákon kontrastu stojí sám o sobě. Výrok Boží kdysi člověku sděloval: Člověče, pojď ke mě, neboť ve mě je tvůj život. Avšak interpretace lidského způsobu myšlení říká: Svůj život povedu sám o sobě v rámci svého nazírání hodnot. Proto rozlišuji. Původní Boží výrok stále hřmí nad světem, přízemní lidská interpretace vycházející z jeho způsobu myšlení založeném na systémech hodnot je opačná. Toť jeho omyl. Omyl pochopitelný, neboť kontrast vskutku je, diferenciaci dobra a zla platí a původ zákona je u Boha. Omyl tristní, neboť zákon není cestou k Bohu a člověk v něm pouze platí sám za sebe, za svůj kontrast, aby byl sám sebou, svobodný, čím chce být. Avšak v zajetí kontrastu může být buď sám sebou, nebo démonem, každopádně otrokem, nic víc. Toť rovněž biblické smýšlení těla. Nechceš ze svého způsobu myšlení vyjít, je ti drahý. Jsi hrdý na svou pozici dvourozměrné skvrny na plátně světa, pečuješ o svou existenci v rámci systému hodnot. Avšak Bůh je nad světem, Jeho intence je bytí a bytí je v Bohu, vně něj nikoli.

Mým pravým cílem člověka, chtěným a promyšleným, je přiblížit se k Bohu, nikoli formovat se v mantinelech vrozené situace. Již mne omrzela tato hra, tato fraška přesáhla mez únosnosti. Nechci být míč v soupeření dobra a zla, ani bílé pole šachovnice, kterému dávají formu i barvu černá pole vůkol. Realita není černobílá a má situace není dovršena. Chci se uskutečnit ve vztahu k Bohu, ne v kontrastu světa v jeho hodnotách. Jsem znechucen rozcestím, chci vzlétnout, chci se ponořit. Svoboda kontrastu je svoboda hmoty proti antihmotě, kladného náboje proti zápornému: Svoboda bytí kontrastního prvku. Jsem jeho otrok, on můj, jednou se navzájem pohltneme do šedi a do nicoty. To je kontrast dvojrozměrný.

Třetí rozměr nad dvojakostí však říká: Nad tvým otroctvím je Bůh. A nezáleží již na ostrosti tvého černobílého profilu, neboť Bohu se lze přiblížit. A měřítkem vzdálenosti je láska.

Řekneš mi: Nahradil jsi dvojakost dobra a zla dvojakostí blízkosti a vzdálenosti. Tedys' ve svém bludném kruhu. Ano, učinil jsem tak. Ale pohleď: Není to již dvojakost, neboť zlo je stejně jako dobro je, kdežto vzdálenost od Boha je pro člověka nebytí.

Tak zní eschatologická suma tohoto chápání: Člověk buď je v Bohu, nebo není vůbec.

Proto je právě Kristus jedno nezbytné, jediná hodnota, na které opravdu záleží. V Něm je suma všeho, jednota veškerenstva, vertikální křižovatka lidí. On je etalon: Zákon i svoboda, odsouzení i spasení, Láska i strach.

Proto vyjdi ze svého otroctví, ze svého kýče, ze svých kliše, ze svých floskulí, z bipolárních předsudků, z dobrozlého světa černokněžků a víl. Je dobro a je zlo. Avšak záleží jen na blízkosti Bohu, na garanci bytí v Kristu Ježíši, tedy na Lásce – tomto etalonu vzdálenosti. Neboť Láska není nic jiného, než vůle ke změně sebe sama ve prospěch milované bytosti.

<https://selah.cz/uvahy/o-dvojakosti-klise-o-lasce/>